

Arrest

nr. 91 397 van 12 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 8 juni 2011 het Rijk binnen en diende op 10 juni 2011 een asielaanvraag in. Op 17 juli 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en bent Pashtoun. U bent afkomstig uit het dorp Patak (Sadiq Abad) in Bajaur in de FATA, waar u een winkel uitbaatte. In 2007 werd u bedreigd door de taliban. U kreeg een brief waarin u werd gevraagd zich te melden bij het hoofdkwartier van de taliban. Uw broer, die zich ook had aangesloten bij de taliban, kwam tot vier keer toe naar uw huis en zegde dat u zich bij de taliban diende aan te sluiten. U wilde dit echter niet. Uiteindelijk besloot u Pakistan te verlaten uit vrees gedwongen door de taliban te worden ingelijfd. Op 1 januari 2008 ging u naar Peshawar en vervolgens naar Quetta, van waar u uw reis verder zette. Via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk bent u op 8 juni 2011 in België aangekomen. Op 10 juni 2011 heeft u een asielaanvraag ingediend.

Ter ondersteuning van uw asielerlaas legde u uw identiteitskaart en de dreigbrief van de taliban voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt. Vage verklaringen en lacunes in uw verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw persoonlijk asielerlaas.

Zo dient vooreerst ernstig getwijfeld te worden aan uw bewering dat uw broer bij de taliban aangesloten zou zijn. U stelde meer bepaald dat u problemen vreesde omwille van uw broer, die bij de taliban zou zijn. Afgezien van de blote bewering dat hij lid was van de Taliban kon u evenwel in het geheel geen verdere uitleg geven over diens activiteiten. Dit doet ernstige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Zo bleek u niets te kunnen zeggen over de activiteiten van uw broer. U wist niet hoe lang hij al bij de taliban was (CGVS, p. 6) of wanneer hij deze beweging zou hebben vervoegd (CGVS p. 6 en 7). U kon evenmin verduidelijken waar hij met de taliban zou hebben verbleven (CGVS, p. 5) en bleek al evenmin andere personen te kunnen noemen die net als uw broer bij de taliban waren (CGVS, p. 6 en 7). Dat u in het geheel geen spontane of concrete gegevens weet aan te brengen over de voorgehouden activiteiten van uw broer en u zich uitsluitend in vage en algemene verklaringen dient uit te laten, roept ernstige vraagtekens op bij de geloofwaardigheid ervan.

U kon voorts niet aangeven bij welke taliban-groep uw broer zich zou hebben aangesloten. U verwees hieromtrent naar een persoon, Amir Saheb (CGVS, p. 4), en noemde vervolgens enkele prominenten van de taliban in uw regio. Toen er werd gevraagd met wie uw broer verbonden was, bleek u evenwel niet in staat te preciseren met wie uw broer juist werkte (CGVS, p. 11). Daarnaast kon u zelfs niet preciseren of uw broer al dan niet een strijder is en al dan niet zelf mensen onder zich had (CGVS, p. 11). Er kan evenwel worden verwacht dat u toch enige uitleg kan geven over de activiteiten van uw broer, aangezien juist de band van uw broer met de taliban aan de basis van uw problemen en vlucht uit Pakistan zou liggen (CGVS, p. 2, 3).

In het algemeen kan nog worden gesteld dat het feit dat uw broer vele jaren geleden naar Momand zou zijn verhuisd geen afdoende verschoningsgrond is voor de lacunes in uw verklaringen, aangezien de band van uw broer met de taliban het essentiële element van uw asielaanvraag vormt.

Verder merkte u op dat uw broer na uw vlucht werd vermist, maar u kon in het geheel geen verdere uitleg geven over het lot van uw broer (CGVS, p. 10). Het feit dat u hier evenmin enige informatie over heeft, is verwonderlijk, temeer u nog steeds contact heeft met een goede vriend die nog steeds in Bajaur zou wonen (CGVS, p. 9 en 10).

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat de door u voorgelegde dreigbrief, waarin opnieuw naar uw broer werd verwezen (CGVS, p. 8), de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet kan herstellen. Om enige bewijskracht te hebben, dienen de door u voorgelegde documenten te worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu echter niet het geval is. Daarenboven is het opmerkelijk dat het document dat u voorlegde gedateerd is volgens de Westerse kalender, met name 15 december 2007 (CGVS, p. 8), hetgeen opmerkelijk is gezien het feit dat de Taliban doorgaans de islamitische tijdsrekening verkiest en gebruikt. Dergelijke vaststelling roept verdere vragen op over de echtheid van dit document. Het is overigens bevreemdend dat dergelijk document na meer dan twee en een half jaar nog steeds ongeschonden in uw huis in Bajaur zou liggen.

In het licht van voorgaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan uw persoonlijk asielmotief.

Uw identiteitskaart vermag voorgaande vaststellingen niet te wijzigen, aangezien uw identiteit en nationaliteit niet worden betwist.

Tot slot erkent het CGVS dat uw thuisregio, het noordwesten van Pakistan, getroffen is door de openlijke strijd tussen Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt

immers dat deze strijd niet overal in Pakistan wordt gevoerd. Om deze lokale problematiek te ontwijken zou u zich dan ook elders in Pakistan kunnen vestigen. De Pakistaanse grootsteden kennen immers een grote concentratie aan Pashtouns, waarbinnen u zich moeiteloos zou kunnen integreren. Het interne vluchtalternatief binnen Pakistan is dan ook op u van toepassing.

Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker roept de volgende middelen in *“Schending van de wet, in het bijzonder van de artikelen van 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 Juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980; schending van de zorgvuldigheidsplicht”*.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker verklaart Pakistan te zijn ontvlucht uit vrees voor de Taliban, die hem onder dwang wilden rekruteren. Verzoeker legde zijn identiteitskaart neer. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers identiteit en nationaliteit niet worden betwist.

3.2. Aangezien verzoeker verklaart dat hij gevisieerd werd door de Taliban omwille van zijn broer, die reeds lange tijd actief was voor de Taliban, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij de activiteiten van zijn broer aannemelijk maakt. Dit is echter niet het geval, nu verzoeker het engagement van zijn broer voor de Taliban niet in het minst kon toelichten. In het verzoekschrift betwist verzoeker niet dat hij geheel onbekend is inzake de activiteiten van zijn broer, doch biedt hiervoor geen aannemelijke verklaring. Verzoeker wist niet sinds wanneer zijn broer actief was voor de Taliban, noch waar hij met de Taliban verbleef, noch wat zijn activiteiten precies inhielden, noch welke positie hij bekleedde, noch wie zijn kompanen waren, noch hoe hij het thans stelt (gehoorverslag CGVS, p.4-8). Verzoekers verklaringen zijn aldus over de gehele lijn onvoldoende. Dat verzoekers broer enigszins betrokken was bij de Taliban, kan dan ook bezwaarlijk overtuigen. Aan het hierop steunend asielrelaas kan dan ook geen geloof worden gehecht.

3.3. De dreigbrief van de Taliban kan de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas niet herstellen. Neergelegde documenten dienen immers, om enige bewijswaarde te hebben, te worden ondersteund door overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas, wat *in casu* geenszins het geval is.

3.4. Voorts stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker afkomstig is uit een regio waar er een gewapend conflict aan de gang is tussen de Taliban en de Pakistaanse autoriteiten, zoals blijkt uit algemene informatie toegevoegd aan het administratief dossier, doch dat het een zeer regionaal conflict betreft en verzoeker zich elders in Pakistan zou kunnen vestigen om hieraan te ontkomen.

3.5. Verzoeker voert aan dat *“Er is pas sprake van een intern vluchtalternatief wanneer de gegronde vrees voor het leven, fysieke integriteit of vrijheid in de zin van artikel 1(A)2 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals gewijzigd, vaststaat”*, dat *“Door het intern vluchtalternatief te beoordelen geeft verwerende partij ontegensprekelijk aan dat zij de hoofdlijnen van het asielrelaas van verzoekende partij geloofwaardig acht”* en dat *“Alle tegenwerpingen die verwerende partij (...) maakt zijn daarmee strijdig”*.

3.6. Verzoeker gaat klaarblijkelijk uit van een foutieve lezing en/of interpretatie zowel van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet, dat stelt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft, als van de bestreden beslissing, waarin duidelijk gesteld wordt dat er omwille van de flagrante hiaten in zijn verklaringen geen geloof kan worden gehecht aan zijn persoonlijk asielrelaas. Dat de commissaris-generaal eveneens de algemene veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst beoordeeld heeft, en vaststelde dat deze problematisch is doch verzoeker zich elders kan vestigen om hieraan te ontkomen, laat bezwaarlijk toe te besluiten dat er geloof zou worden gehecht aan zijn persoonlijk asielrelaas. Verzoeker voert enkele theoretische bedenkingen toe maar laat na deze te concretiseren. Terwijl het CGVS op basis van objectieve informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier, aantoont dat indien in verzoekers regio van herkomst de burgerbevolking zwaar getroffen wordt door het geweld, dit niet het geval is voor alle regio's van de provincies *North West Frontier Province* en *Federally Admininstrated Tribal Areas*. Immers niet alle gebieden zijn even zwaar getroffen *“Niet alle zones hebben immers met dezelfde problematiek of vormen van onveiligheid te maken”*. Het is dan ook niet onredelijk te verwachten dat verzoeker zich in één van deze veilige regio's zou vestigen om aan het geweld van het conflict te ontkomen. Verzoeker weerlegt deze vaststellingen niet, toont niet aan dat hij geen toegang zou hebben tot deze gebieden, dat hij er in zoverre noodzakelijk geen bescherming zou kunnen krijgen, te meer nu verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt in de negatieve aandacht te hebben gestaan van zijn overheid of van derden alvorens zijn land te verlaten. Verzoeker toont niet aan dat de algemene situatie over het gehele Pakistaanse grondgebied dermate verontrustend zou zijn, dat hij louter omwille van zijn Pakistaanse nationaliteit in aanmerking zou komen voor internationale bescherming.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert aan dat *“Het bestaan van een intern vluchtalternatief staat niet in de weg om recht op subsidiaire bescherming te hebben. Anders beslissen houdt in dat verwerende partij een uitsluitingsgrond voor het recht op subsidiaire bescherming invoert wat niet mogelijk is zonder haar bevoegdheden te overschrijden.”*

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Aldus dient wederom te worden vastgesteld dat blijkt uit algemene informatie toegevoegd aan het dossier dat er in verzoekers regio van herkomst thans een gewapend conflict plaatsvindt, doch verzoeker niet aantoont dat dit het geval is in gans Pakistan, noch dat hij zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen om aan het willekeurig geweld dat met dit gewapend conflict gepaard gaat, te

ontkomen. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK